

Barangolás Erdélyben

2010. 10. 02.

Borongós, hűvös reggelre ébredtünk, kissé fázósan. Kis Karola megfázott, hőemelkedése volt, reméljük nem lesz komolyabb baja.

Elindulunk 07.15 órakor. Még egy fél óra és ott vagyunk az ártándi határátkelőnél, ahol már Erdély gyönyörű tájai várnak. Nagyon szép helyre megyünk, az Ábel Bölcsője Panzióban fogunk megszállni, s itt fogunk 5 napot pihenni. De mielőtt odaérnénk, Nagyváradra érkezünk, megreggelizünk, kávé, cigi, wc, kis pihenő és továbbindulunk kis felfedező utunkra. Hideg van, fázunk, de azért nagyon jól érezzük magunkat. Most éppen a Király-hágón vagyunk, ahol 15 percet pihenünk. Nagyon szép, hegyvidékes e táj. Margó néni öröme egy falka kutyus fogadott bennünket, amelynek ő igazán örült. Károly csinált néhány képet a kutyák szexuális életéről.

Kolozsvárt elkerülve Tordára tartunk. Útközben elmegyünk Csucsán a Boncza kastély mellett, itt élt Ady Endre feleségének Boncza Bertának (Csinszkának) a családja. Majd Bánffyhunyadon csodálkozunk rá a „cigány palotákra”. Ezeknek a teteje bádoglemezből készült, olyanok, mint a kínai pagodák. Csodaszép, akad közöttük még 20 szobás is, hát ez azért nem semmi! Haladunk tovább Tordára, ahol is a Tordai-hasadékot tekintjük meg. Csodaszép látvány! Hossza 3 km, magassága 200 m. Szent László legendája fűződik hozzá. Azt mondják róla, hogy a kunok elől menekült, s fohászkodott Istenhez, hogy mentse meg. S meghallgattatott, idejében át tudott még ugrani. De a kunoknak ez már nem sikerült, ők a mélybe zuhantak, mert Szent László mögött kettéhasadt a szikla és a kunok a hasadékba zuhantak. Szent László lovának patkónyoma még ma is látható a sziklában, ez a Patkós kő. A másik legenda szerint szomjasak voltak a vitézek, Szent László lovával nekivágott a sziklafalnak, s abból a patkó nyomán víz fakadt. Ezt nevezik Szent László kútjának.

Láttunk siklóernyősöket, akik a Székely kőről ugrottak le. Innen tovább tartunk Marosvásárhelyre.

Este 18 órakor megérkeztünk Farkaslakára (Lupeni). Nagyon elit helyre jöttünk. Nagyon finom erdélyi töltött káposzta volt csülökkel a vacsora. Előtte nagyon finom pálinkát ittunk. Majd szilvás pitével fejeztük be. Rogyásig ettük magunkat. Nagyon jól érezzük magunkat, megyünk az éjjel-nappaliba cigit venni, meg ami éppen szükséges!

2010. 10. 03.

Nagyon szép reggelre ébredtünk, reggeli, kávé és irány a Békás szoros és a Gyilkos tó! Néhányónk számára már ismert ez a hely, hiszen már tavaly is voltunk itt. De érdemes lesz újra megnézni, mert nagyon szép és érdekes történet fűződik hozzá. De mielőtt útnak indulnánk, itt vagyok Tamási Áron sírjánál. Híres magyar írónk Farkaslakán született, akinek egyik legismertebb műve az Ábel a rengetegben.

Bucsin tetőn vagyunk, magassága 1350 m. Ez volt a só útja lefelé Gyergyószentmiklóstra.

Majd megállunk Borzonton, ahol tavaly üdültünk, felejthetetlen volt számunkra!

A Békás szoroson gyalogolunk keresztül. A természet csodája, hogy kettészelte azt az óriási sziklahegyet és azóta is mossa a víz utat keresve. Az idei év viszontagságos időjárása alámosta az utakat a szorosban. Tavaly még ép volt, azóta veszélyessé vált.

Tovább haladunk a Gyilkos tó felé, ez is ismerős már néhányunknak. A tó keletkezéséről is több legenda szól. A tó partján meg is ebédeltünk, majd ettünk még kürtős kalácsot is. Aztán szétnéztünk a bazársoron.

Tovább indultunk. Megnéztük a Zetelaki víztározót, majd Székelyudvarhelyen várost néztünk. Gyönyörű épületek, kollégium, templom, szobrok, parkok, terek.

Ezzel második napunk is a végéhez közeledik. Nagyon finom birkapörköltre érkeztünk haza, előtte pálinka, desszertnek finom almás lepény.

2010.10.04.

Harmadik nap a reggeli teendőket elvégeztük és irány reggelizni: főtt tojás, sonka, kolbász, paradicsom, paprika,

kávé. Aztán irány Csíksomlyó, ahová rengetegen zarándokolnak el évről-évre. Megnéztük a Sarlós Boldogasszony kegytemplomot, majd gyalog fel a Somlyó hegyre, ahol meglátogattuk az ott lévő kápolnákat, valamint a Makovecz Imre tervezte Hármaskő oltárt. Itt rendezik meg minden év júniusában az Ezer Székely Leány találkozót. Minden év Pünkösdjén rengeteg ember jön ide a Búcsúba a világ minden részéből.

Majd Csíkszeredán látogattuk meg a szintén Makovecz Imre tervei alapján épült templomot, amelynek kupoláján át négy angyal őrzi az ide látogatókat.

Hazafelé menve megálltunk Szejkefürdőn, ahol Orbán Balázs sírjához látogattunk el a hozzá vezető székely kapukon keresztül. Orbán Balázs székelykutató volt, a „legszekelyebb székely”.

Harmadik esténk is eljött, kissé korábban jöttünk haza, mivel még vásárolni akartunk menni. Ettünk lángost, nagyon finom volt.

Az itteni házigazdáink nagyon aranyosak, barátságosak, szeretetre méltóak. Emil és Gabriella vendégszerető emberek, nagyon sokat fáradoznak értünk, s ezért hálásak vagyunk nekik, tényleg nagyon jó fejek! Vacsorára nagyon finom erdélyi tárkonyos húsgombóc levest és rakott krumplit, majd ízes palacsintát készítettek.

Nagyon jó a hangulat, mindenki istenien érzi magát. Hamar eltelt ez a nap is. Készülődünk az esti pihenésre, mert holnap is ismeretlen felfedezőútra megyünk.

2010.10.05.

Kedd reggel. Egyre nehezebben ébredünk. A szemünk takarékon. 8-kor ismét reggeli jó sok tojással. Rántotta, sajt, felvágott, paprika, paradicsom. Majd bekászálódunk a buszba és irány Parajd-Korond-Szováta!

Parajdon kezdtünk, lementünk a sóbányába, ami 405 mmélyen van. Hatalmas és nagyon látványos. Igaz kicsit tovább maradtunk lent, mint terveztük, miattam, mivel kissé elcsángáltam a többiektől.

De nagyon jó leírást találtam és olvastam a sóbányászat történelméről. Rengetegen járnak le a sóbányába nem csak turisták, kirándulók, hanem betegek is, mivel a sós levegő nagyon jót tesz a légúti megbetegedésben szenvedőknek. Lehet itt tornázni, ping-pongozni, pihenni. Van lent egy kápolna, valamint egy kiállítás, amely a sóbányászat történetét mutatja be. Nagyon érdekes volt, amit láttunk, hallottunk. Cica-Mica és Anci egy órán át engem kerestek!

Aztán Szovátára mentünk és nem tévedtem el! Gyönyörű! Tele van szállodákkal. Itt található a Medve tó, a világon a legnagyobb sósvizű geotermikus tó, amelyet a nap melege fűt fel akár 50-55 fokra. 1875. május 25-én 11 órakor egy felhőszakadás következtében elzáródott a víznyelő, így keletkezett a tó. A nevét onnan kapta, hogy egy kiterített medvebőrhez hasonlít az alakja. Mellette sok kis tavacska található, amelyek – a Piroska tó kivételével – valamennyien sósvizűek. Megvastagodott vesszőből kosárfonás technikával készült palánkkal állítják meg a talajeróziót.

A tóparti séta után kicsit még vásárolgattunk, majd vissza Parajdra. Itt ugyanis még szerettük volna közelebbről megnézni a Só-kanyont. Itt a felszínen lehet látni a mélyből előbújó sósziklákat, amelyek csipkeszerűek és tűhegyesek. Messziről úgy látszik, mintha havas, vagy zúzmarás lenne. Még máig is bányásszák a sót, majd dömperekkel szállítják, finomítják, hogy aztán a mi asztalunkra kerüljön. Emellett készül belőle rengeteg fürdőkristály, amit gyógyfürdőkben is használnak. Margó nénitől tudjuk, hogy régen, amikor még nem volt pénz, az emberek sóval fizettek.

Hazafelé még megálltunk Korondon, ahol a bazárban mindenki kedvére nézelődhetett és vásárolhatott.

Otthon aztán meglepetés várt bennünket. Vacsorára kemencében sült csirkecomb-oldalas-malacsült krumpli ágyon, sok hagymával, paprikával, paradicsommal – Emil-módra. Betegre zabáltuk magunkat. S amikor már azt hittük, nem fér egy morzsa sem, forró diós kalácsot kaptunk ráadásnak.

2010.10.06.

Szerda reggel – a pont az i betűn! Ma ugyanis lovaskocsizni, szekerezni voltunk és felejthetetlen élményről számolhatunk be. Vidáman és énekelve mentünk Farkaslakáról a Kalonda tetőre, a szénégetőkhöz. Itt megnéztük, hogyan lesz a fából faszén. Részletes leírást kaptunk a munka folyamatáról: a fát gúlába rakják szorosan, tömören kb. 5 m magasan, majd szalmával, szénporral szigetelik, hogy lassú legyen az égési folyamat, tudjon izzadni. Az oldalán több helyen lyukakat vájnak, hogy egyszerre tudjon mindenütt égni. Ez 14 napon át tart, aztán kibontják a boksát, és villával széthúzzák, majd osztályozzák a terméket, csomagolják, hogy aztán mi megvehessük grillezéshez, sütéshez. A 70%-a Németországba kerül. De számos országban, pl. nálunk is kapható.

Tovább gurulunk szekereinken egy tanyára, amit itt esztenának hívnak. Kora tavasszal kihajtják a jószágot a legelőre és késő őszig kint vannak fent a hegyekben. Majd október elsején lejönnek a hegyek lábához és itt legeltetnek. Egy idevalósi gazda lát vendégül minket. Nagyon finom kecskesajttal és ordával kínál meg bennünket. Hogy mi az orda? A sajtkészítés során lecsepegő savót felfőzik, aminek hatására a benne maradó anyag összeáll, krémszerű, omlós és nagyon finom lesz. Ezt aztán a helybeliek sok mindenre használják, édesen is, fűszeresen is. Kóstolás után vásároltunk is belőle. S ha már itt kóstolgatunk, hát meg is ejtettük az ebédünket. Itt is nagyon jól éreztük magunkat.

Innen visszaindultunk Farkaslakára. Útközben Elek bá' és Misi bá', a két hajtó meghívott bennünket egy sörre, kólára. Nagyon jól elszórakoztattak bennünket. Majd útközben megnéztük Tamási Áron szülőházát. Az emlékházban Áron bácsi unokaöccsének felesége mesélt nekünk az író életéről. Ez a mai nap az utolsó itt töltött napunk, ez is királyul telt.

Most pedig készülődünk a vacsorához. A vacsora babgulyás, előtte szokás szerint megisszuk az áldomást. Majd később küldünk utána egy kis csörögét is.

Búcsúzkodunk. Nevetünk és sírunk. Örülünk és szomorkodunk. Kis meglepetés ajándékunk nagyon meglepte drága vendéglátóinkat, könnyeket csalt szemükbe. Mi nagy szeretettel adtuk, és ők ugyanúgy fogadták azt. Felejthetetlen élmény,

boldogság járta át szívünket. Nem tudom szavakba foglalni, mit éreztem akkor. Ezt át kell élni, elmondani nem lehet! Nagyon szép, gyönyörű szép esténk van, amit az ember nem felejt el! Mindig a szívünkben fognak élni. Mindent nagyon köszönünk! Minden nagyon jó volt, csodálatos. Kívánunk Nekik sok boldogságot és jó egészséget!

Fájt a búcsúzás, de ugyanakkor nagy öröm volt számunkra, hogy Ők elfogadtak bennünket, emberi méltóságunk nem szenvedett újabb sérülést, felnéztek ránk. Nem néztek át rajtunk, mint más emberek.

Aztán nagyon jót buliztunk, énekeltünk és beszélgettünk az élet dolgairól éjfélig. Aztán elmentünk pihenni.

2010.10.07.

Utolsó reggel, utolsó reggeli. Csomagolunk, pakolunk, indulunk vissza kis hazánkba. De mielőtt nekivágunk a hosszú útnak, még teszünk egy kis kitérőt. Hogy hova? Meglepetés!

A késő esti órákban fogunk hazatérni. Ha minden igaz, most még Segesvárra megyünk, hogy ott is körülnézzünk.

Búcsút intünk Ábel Bölcsőjének. Ezt a felejthetetlen élményt szívünkben megőrizzük és reméljük, hogy egyszer még visszatérünk. Mi, akik itt voltunk, nem bántuk meg, sőt...